

Π Ο Θ Ο Σ

ΕΜΠΝΕΥΣΜΕΝΟ ΑΠΟ ΜΙΑΝ
ΕΙΚΟΝΑ ΠΡΟΡΑΦΗΛΙΚΗ

Ἡ γυναῖκα δὲν εἶμαι πιὰ ἡ παλιὰ
Ποῦ ἔκρυβε μέσ' τὰ χέρια τὴ μορφὴ της
Γιὰ νὰ σοῦ πῆ λογάκια ἐρωτικά
Μὲ τὴ γλυκότερη φωνή της.

Γιατὶ μιὰ νύχτα ὁ Πόθος, μιὰ βουβὴ νυχτιὰ
Ἄφοῦ μὲ φίλησε σφιχτὰ στὸ στόμα,
Μοῦ μίλησε γιὰ κάποια μυστικά
Ποῦ ὡς τὰ θυμᾶμαι τρέμω ἀκόμα...

Καὶ τώρα ξετυλίγω καὶ πετῶ
Τὰ πέπλα ποῦ σκεπάζουν τὸ κορμί μου
Ὅλογυμνη μπροστὰ σου θὰ σταθῶ
Κρατώντας ὑπερήφανα τὴν κεφαλή μου.

Γιατ' εἶμαι ἀλήθεια ὠραία, κῦττα τί μεριά!
Πῶς τρέμουνε καὶ λαχταροῦνε τ' ἀγγιγμά σου!
Καὶ τί ξεστὰ τὰ χεῖλια μου θὰ δίνουνε φιλιὰ,
Σὰ θὰ μὲ κλείσης μέσ' τὴν ἀγκαλιά σου!

Καὶ μπράτσα ἔχω φειδίσια καὶ γερὰ
Ποῦ ἔρχονται, ἰδέξ, νὰ σοῦ προσφέρουν
Γλυκοβελούδινα δυὸ στήθια ἐρωτικά
Ἴδια γλωμὰ τραντάφυλλα ποῦ τρεμογέρονουν...

Πᾶρε με, ψάξε με, σὲ καρτερῶ
Σὰν τ' ἀγιοκέρι λιώνεται ἡ ψυχὴ μου
Προσμένοντας τὸ φίλημά σου τὸ τρανὸ
Ποῦ θὰ τραντάξει πέρα ὡς πέρα τὸ κορμί μου!

Ἡ σάρκα σου στὴ σάρκα μου· δὲν φτάνει αὐτό,
Μιὰν ἡδονὴν ἀτέλειωτη ζητῶ ἀπὸ σένα
Τέτοια ποῦ ἀπὸ τὰ χέρια σου ν' ἀργοδιαβῶ
Στοῦ Χάροντα τὰ χέρια τ' ἀπλωμένα!

ΣΤΟΝ ΠΥΡΓΟ ΜΟΥ

Στὸν Πύργο μου τὸ μακρυνὸ
Σᾶς καρτερῶ, ἀδερφοῦλες μου,
Νὰ ζήσουμε μαζί.

Ἔοποια ἀπὸ σᾶς ἔχει καῦμό
Ἔοποια πονεῖ, ἀδερφοῦλες μου,
Σὲ μέναν ἄς ἐρθῆ.

Στὰ σκαλοπάτια καρτερῶ
Γιὰ νὰ δεχτῶ, ἀδερφοῦλες μου,
Τὴν καθεμιὰ μ' ἓνα φιλί.

Μὲ ἀμάραντο καὶ μὲ κισσὸ
Στεφανωμένες
Στὸ δῶμα μου θὰ ἔμπητε τὸ βουβὸ
Ἄγαπημένες !

Ἔτοιμες κλῖνες δροσερῆς
Κ' εὐωδιασμένες
Ἔσᾶς, συντρόφισσες χλωμῆς
Καὶ κουρασμένες

Προσμένουνε τὸν ὕπνο τὸ γλυκὸ
Γιὰ νὰ σᾶς δώσουν,
Κι' ἀπ' τῆς ζωῆς γιὰ λίγο τὸ δαρμὸ
Νὰ σᾶς λυτρώσουν !

Κ' ἐγώ, στὸν Πύργο τὸν κλειστὸ
Ποῦ θ' ἀγουπνῶ, ἀδερφοῦλες μου,
Τὴν ὥρα ἐκεῖνη τὴν κρυφή,

Ἔσκιος, ἀέρας θὰ γενῶ
Καὶ θὰ χυθῶ, ἀδερφοῦλες μου,
Στῆς καθεμιᾶς σας τὴν ψυχῆ,

Κι' ὅλο τὸν πόνο σας θὰ πιῶ
Γιὰ νὰ πονῶ, ἀδερφοῦλες μου,
Ἐγώ, γιὰ ὅλες σας μαζί !